

Flaskposten

Resebrev finns även på vår hemsida www.jrsk.org
Medlemmar med egen hemsida hittas under länkar på www.jrsk.org

Lindisfarne – Forigus 37 – 7,5t (>9t utrustad) Itaparica - Piriapolis i Uruguay 26 juli - 5 oktober 2006

Så var då det Brasilianska äventyr från Salvador och söder ut över efter drygt tre månader i detta fantastiska land. Vi ligger nu och ”hämtar andan” i Piriápolis marina (Uruguay) och förbereder oss inför nästa äventyr, Argentina och Chile - Patagonien.

En liten sammanfattning av våra tre månader som givetvis är färgade av den del av året vi varit här och av vilka platser vi besökt.

Brasilien har varit fullt av överraskningar och fina upplevelser. Först och främst ett alldeles fantastiskt seglingsområde, seglingsbart året om, både vindar och temperatur i luft och vatten är ok hela året ner till söder om Rio. Lite grunt utefter en del kuststräckor och i många flodmynningar, så djupgående seglare (mer än 2,5) har begränsningar på många ställen. Massor med friankningsmöjligheter hela vägen och billiga marinor ner till Rio området, där det plötsligt

blir Medelhavspriser. Kusten kan på de flesta delar täckas med dagsetapper. Dock blir det ofta ankring i beckmörker efter 7-tiden på kvällen, man är ju van vid långa ljusa sommarnätter. Med radar och sjökortsplotter går det galant även utan ljus.

Folket - Vänliga och hjälpsamma. Är man t ex van vid medelhavsländernas effektiva försäljare och restauranginkastare så förvånas man av att det kan vara så här, nästan inga ”påhopp”. Ibland en diskret antydning om att det finns en restaurang eller en försäljning.

Privata yachtklubbar - Dom flesta välkomnar gästande båtar mot en mindre avgift, flera tar inte ens betalt de första dagarna för att sen ta ordinarie avgift. Apropå marinor, nära de stora städerna rekommenderas att man inte lämnar båten obebakad för ankar i någon vik, utan använder de väl bevakade yachtklubbarna eller marinorna. Vi varken såg eller hörde talas om några incidenter under våra tre månader, men det är ett delvis fattigt folk och i storstadsområdena

förekommer droger som anses vara en av orsaken till all bevakning och försiktighetsåtgärder. Den välbeställda delen av befolkningen rör sig inte hur som helst på gatan, utan åker bil, taxi eller buss mellan de olika "reservaten". Vi brydde oss lite om sådant utan rörde oss som vanligt. Dock gick vi inte på skumma barer eller i slumkvarter efter mörkrets inbrott, men det gör vi inte i Europa heller!

Billigt - Vi har redan nämnt hamnavgifterna som oftast är symboliska, och även i övrigt är prisnivån kraftigt under Europa. Dock är importerade varor belagda med en importavgift, så tex franska ostar som finns till salu på välsorterade supermercados kostar massor. Bröd. Det finns nästan bara "kornbröd", ibland kan man hitta nåt som liknar fransk baugette, men det är tyvärr sällan. Men det finns gott om billigt mjöl och baka eget går ju bra. Gasen är billig. Tomaterna är billiga men smakar tyvärr inte så mycket. Utbudet av inhemska frukter är fantastiskt och vi har blivit fruktsalladsfreakar. Dricksvatten går att hitta på de flesta ställen, men se upp, inte sällan har man två "sorter", en för båtvtätt och en för att dricka.

Inklarering och utklarering är ett kapitel för sig. Brasilien består av flera delstater/regioner som tillämpar regelverket lite olika. I princip skall hela proceduren med hamnmyndighet,

tull och passpolis (+ hälsomyndighet) genomgås i varje angjord ny region och hamnmyndighet. I praktiken hanterar yachtisarna det lite si och så. Vi klarerade in i Salvador och även ut ur regionen Bahia i Salvador, sen gav vi oss inte "till känna" förrän i Rio där vi besökte passpolisen och försökte förlänga våra visum. Vi friankrade nästan bara på vägen dit så det innebar ingen större risktagning och ingen upptäckte vår rationalisering. I Santos klarerade vi ut ur Brasilien för att våra tremånaders tillstånd löpte ut, men vi seglade sedan vidare söderut med flera strandhugg och stadsbesök utan problem. Åtskilliga seglare hanterade problemet på liknande sätt, en del klarerade aldrig in utan påstår sig ha kommit från Europa igår om dom blev tillfrågade. Det vore nog på sin plats med yachtanpassade rutiner som marinorna/yachtklubbarna kunde sköta.

Sist djurlivet, som varierar med breddgraden. Få sjöfåglar uppe kring Salvador och en bit söderut. Vid Abrohlos blev det en klar ökning av antalet fåglar och arter för att sedan bara öka ju längre söderut man kommer. Delfiner har vi sett lite av, men "överallt". Valar främst mellan Abrohlos och Vitoria. Pingviner och Sjölejon i södra Brasilien. Kallare vatten skapar uppenbart förutsättningar för ett ökat djurliv till havs. En förklaring till det fåtaliga antalet småfågel kan vara att under vår tid

i Brasilien så har vi inte störts av några flygfån någonstans. Inte ens under vår djungeltur till Amazonas.

Vi har dock drivit hotellverksamhet för kackerlackor under hela perioden men endast en gäst checkade in. Det finns käcka kackerlackshotell som man nog ska ha framme hela tiden i kontrollerande syfte.

Itaparica - Morro Sau Paulo

Vi kom iväg från Itaparica först i mitten av augusti. Mest beroende på att det är svårt att slita sig från trevliga vänner och när vi väl bestämt oss så började det regna och blåsa - från syd!

Vår första etapp var bara 70 nm från Itaparica till Morro Sau Paulo, där vi ankrade för natten en bit upp i floden. Mycket lagom start efter 6 veckor utan sjörullning.

Morro - Camamu

Ytterligare 45 nm söder ut kom vi till Camamu.

Kusten utanför floden Marau där Camamu ligger är grund och svårnavigerad. Lite vind gjorde att vi var sena och hade ont om tid att finna en ankarplats innan det var nermörkt. Man saknar verkligen ljusa sommarnätter. Med lite motorstöd och lite tur var vi på plats strax efter sex, en halvtimme efter solens nedgång. Vi kom att tillbringa hela sex dagar i floden, dels pga sydvind, men framför allt för att det var ett underbart område att vara i. Vi hade kommit över en waypointlista för sträckan uppströms till staden/byn Marau, en sträcka på 15 nm som inte har några som helst djupsiffror i kortet. Sträckvis var vi enligt kortet dessutom en bra bit uppe på land. Listan fungerade fint och vi hade aldrig mindre än 4m vatten.

Vi ankrade utanför byn Marau där vi övernattade.

Efter två nätter uppe i floden och en fotvandring genom mangroven över halvön och ut till havet, gled vi ut till öarna innanför mynningen där vi ankrade några dygn i väntan på att en envis hård sydvind skulle vrida.

På väg tillbaka till båten över den smala halvön satt en gubbe i skuggan utanför sin bananodling och väntade på kunder. Vi var nog dagens enda köpare. Ca 7kr för en stock småbananer. Det gick verkligen ingen nöd på oss i den omgivningen. Fina promenader, bra bad och paddelavstånd till flera små restauranger.

Här finns loftet!

Albatross Segel AB
Backa Bergögata 2J, 422 46 Hisinge Backa
Tel: 031-45 55 56, Fax: 031-58 55 88
E-mail: info@albatrosssegel.se, www.albatrosssegel.se

Öppettider:

Vardagar: 8.00-17.00, Lunch: 12.00-13.00

Camamu - Abrohlos

Efter två dygns segling var vi framme vid ögruppen Abrohlos, naturreservat känt för sina valar och fågelkolonier.

Knölval träffade vi på redan vid angröning av öarna, mellan oss och vår tilltänkta ankarplats simmade en ko med kalv. Man varken kan eller får "flytta" på dom så det var bara att på respektfullt avstånd avvakta tills passagen var fri.

Abrolhos - Vitoria

Gribfilen (vindinformation via SSBmail) hotade med sydvind igen om nåt dygn, så tredje dagens morgon drog vi iväg. Ja iväg och iväg. Vi hade ju även häckankaret ute och det är ju inte bara bra. Sista natten vred vinden så vi fick den i sidan, vilket nästan omöjliggör upptagning utan att lägga loss förliga ankaret (om man inte har mer än 100 m kätting). Så det blev lite manövrer i blåsten. Stävankarets kätting med boj/fender och flytande fånglina från bojen överbord, sen upp med häckankaret. Sen var det bara att motorera fram till bojen och hämta upp kätting med vidhängande ankare. Skall ni kopiera detta så kolla vad kättingen väger och jämför med bojens flytkraft! Vi sänkte mer

än halva bojen, så det var tur att det inte var djupare.

Efter dessa morgonbestyr bar det av med plattläns och spirade segel i full fart mellan valarna ner mot Vitoria för att hinna fram före nästa sydliga kuling.

Vinden friskade och det blåste kuling nästan hela vägen till Vitoria (180 nm) som vi nådde efter 26 timmar, lagom till vinden mojnade före vindvridning.

Kryssa mellan valar! Vi såg massor av knölvalar (11,5 - 15 m och 25 - 30 ton), en del nästan på båten. En ko med kalv (4-5m lång vid födsel) dök upp på kollisionskurs i den ruffa sjön strax babord om oss. Det var svårt att avgöra åt vilket håll dom var på väg men efter lite vinglande fram och tillbaka allt eftersom valarna ändrade kurs passerade vi slutligen strax bakom dom. Med spirade segel är det inte så lätt att väja så det blev nog lite för nära.

Kon slog ett kraftfullt slag med stjärtfenan i vattnet för att markera sitt missnöje. Vi var så nära att vi såg hur fläsket (valfläsk!) dallrade. Trots den något stressiga situationen med en val större och mer än dubbelt så tung som båten på kollisionskurs lyckades vi fotografera varningsplasket i en bildserie. (se album på vår hemsida)

Vitoria - Buzios

Vi lämnade Vitoria den 1 september för att segla till Búzios strax norr om Rio.

Efter att ha gjort en del inköp av frukt och mat lämnade vi detta dyra, turistiska paradiset och kryssade runt udden till en helt vindskyddad vik för att invänta en vindvridning tillbaka till nordvind.

Seglingen här utefter kusten blir lite stakato. Det blåser ofta bra från

nordost, men ju längre söderut man kommer blir påverkan av lågtryck med kallfronter tydligare. Fronter passerar på någon dag med hårda sydvindar, då man lämpligen tar skydd i någon trevlig vik. Den aktuella fronten tog några dagar på sig, så vi tillbringade fyra lugna sköna dygn i vår vik medan havet mullrade utanför. Vi rodde iland och gick fina promenader dom dagar det inte regnade och åskade. Badade, solade, läste och hade det i allmänhet helt ok.

Buzios - Rio de Janeiro

Vår anpassning till morgontimmarna i Rio kom helt på skam. Vinden ökade under natten och vi seglade alldeles för fort, men att angör Rio i fullmåne kl tre på morgonen med stadens ljus lysande upp silhuetten av Sockertoppen och Corcovado, Kristusstatyn uppe till vänster är inte helt fel!

Det är en helt fantastisk upplevelse. Vi navigerade oss in i Riobukten, fulla av förundran över att vi faktiskt på egen köl passerade under den berömda sockertoppen som vi sett på så många exotiska bilder och då aldrig ens tänkt tanken att detta skulle kunna vara möjligt. Inte en själ var intresserad av oss då vi förtöjde långsides vid en ponton i Gloria marina, så vi kröp till kojs kl halv fem och hoppades att diskot på kajen snart skulle tystna!

Dagen därpå ägnade vi oss åt att försöka förlänga vårt tremånaders uppehållstillstånd. Brasilianerna vet själva inte hur man förfar, så när vi vid stängningsdags till slut fick klart hur det skulle gå till var det stängt. Vi fick väl sälla oss till dom övriga yachtsarna

som tar detta lite lättare. Vi hade ju fortfarande vår inklarerung i Brasilien från Salvador att hänvisa till om det blev aktuellt.

Rio - Niteroi

Vi tillbringade ytterligare en natt i marinan, men motorerade sen tvärs över bukten till grannstaden Niteroi. Yachtklubben Charitas välkomnade oss och bjöd på introduktionspris för de första tre nätterna, under 200kr för tre dygn (att jämföras med Glorias 380kr för ett dygn under lågsäsong!)

Niteroi är en lugnare och säkrare stad på buss eller färjeavstånd 30 min från Rio och med en vidunderlig utsikt över bukten mot Rio, väsentligen bättre än de vyer man får ifrån Rio.

Niteroi - Ilha Grande

Vi seglade sedan ner till Ilha Grande, Rios skärgård, och till vår utsedda ankarvik Enseada do Abráo, en av de många fina och välskyddade vikarna på Ilha Grande.

Ön är ett omtyckt semester mål för Rio- och Sao Paulo bor, så här är lika fullt som i juli på svenska kusten under södra halvklotets sommar, december till februari. Nu i september, tidig vår (24 grader i vattnet!), är vi inte ensamman men det är långt ifrån trångt. Nästan varje eftermiddag hittade vi en egen ankarvik under den veckan vi var i denna fantastiska skärgård. Lokalbefolkningen påstår att man kan segla här ett år utan att ankra i samma vik två gånger!

Tillgänglighet och service är också topp. Vi angjorde staden Angra dos Reis i centrum av området en förmiddag. Shoppingcentret hade egna bryggplatser i marinan där vi la till gratis i tre timmar medan vi fyllde på våra matförråd med kundvagnen ända ut till båten och sedan seglade tillbaka ut i skärgården till Parati, en av de äldsta städerna i Brasilien.

Staden är naturligtvis en turistfälla med massor av restauranger, men den låga genuina bebyggelsen och tidvattnet som gör en del gator närmast hamnen till grunda kanaler medverkar till att staden är en klar sevärdhet, naturligtvis för oss positivt påverkad av off season.

Ilha Grande - Santos

Den 18 september lämnade vi Ilha Grande arkipelagen med sikte på Santos. Efter en nattankring vid den gamla fängelseön Ilha dos Porcos seglade vi vidare mot Santos som angjordes i nattens mörker kl 02 den 20:e. IATE yachtklubben hälsade gästande båtar välkomna med två gratisnätter. (därefter 400kr om dan!) Nu var det bråttom att klarera ut från Brasilien. Våra visa skulle gå ut två dagar efter vår ankomst till Santos och förlängning skulle varit gjord minst 14 dagar tidigare (vilket vi hade försökt i Rio...) Att bara hitta de tre myndigheterna var ett äventyr. Inte ens taxichaffören hittade. Han var av (i ösregn) och frågade sig fram tre gånger innan vi slutligen kom fram. Väl där var dom hyggliga och både stämplade oss in till Salvador och ut ur Brasilien på samma gång. Vi fick skjuts med en fartygsagent till hamnmyndigheten

som 5 min före stängning fixade ”zarpen” (sjöduglighetspappret) ut ur Brasilien med Piriápolis i Uruguay som next port.

Tullen var som väl var öppna längre, men när vi väl kom dit blev vi inte insläppta för att vi hade kortbyxor! Lite förberedda på detta var vi, så framför vakten tog vi byxholkarna ur ryggsäcken och med blixtlås förband vi dom med kortbyxorna. Vakten blev först lite perplex, sen blev han full i grin och hämtade några andra för att se på vårt skådespel. Därefter gick det bra att komma in och få ett papper som sa att det var ok att exportera båten ut ur Brasilien. Äntligen hade vi nu alla papper för att kunna lämna Brasilien, men dom ”krävde” att vi seglade direkt till Uruguay, nåt som vi inte hade tänkt oss. Så när vi två dagar senare lämnade Santos och seglade till Paranagua sällade vi oss i än högre grad än tidigare till dom som inte helt följer regelverket.

Santos - Paranagua

I Paranagua ankrade vi i älven rakt framför hamnkotoret. Ingen är väl så dum att han ankrar där om inte alla papper är i ordning tänkte vi och mycket riktigt, under två dagar var det ingen från hamnkotoret som intresserade sig för oss. Vi rodde in till en ponton med arbetsbåtar för hamnen och frågade om vi fick förtöja jollen. Helt ok, vilket också innebar att den var bevakad eftersom dom hade 24 tim tjänst.

Gammal fin stad där det hade varit mycket enklare att klarera ut (men det alternativet fanns inte för oss på grund av våra utgångna visa). Stora städer = stora avstånd mellan myndigheter och det omvända gäller oftast.

Alla dessa strandhugg var med anledning att vi ville se nåt och/eller att det var en front på gång med hårda sydvindar. Det som lockade oss till Paranagua var Lonley Planets beskrivning av tågturen till nästa stad, Curitiba. Vi visste dock inte avgångstiderna och nu visade det sig att tåget gick bara kl 14 på söndagar. Så nån tågresa blev det inte för oss.

Paranagua - Porto Belo

Efter totalt fyra dygn i Paranagua med omnejd gav vi oss av mot Porto Belo, där vi ankrade i Enseada Caixa D'Aqo i nattens mörker just före midnatt.

Porto Belo - Pinheira

Väderprognosen sa oss att sydvinden skulle komma om ett dygn, så vi körde en sightseeing sväng i Porto Belo före vi seglade söder ut förbi Florianopolis och mot bukten vid Pinheira alldeles

där Canal Sul de Santa Catarina mynnar. Vinden dog ut när vi hade tre timmar kvar, vilket naturligtvis förebådade vindvridningen som kom en timma senare. Sista timman fick vi kämpa i motvinden och motströmmen för att komma fram till den rekommenderade viken. Väl där, i mörkret förstås, var dyningen inte att leka med. Vi kröp så nära den sydöstra udden vi vågade och la ut extra kätting och extra dämpare till kättingkroken. Vi säkrade även kättingen på däck, så att ankarspelet skulle vara skyddat om kättingkroken lossade. Dyningen gav oss några riktiga ryck, men inte värre än att vi bedömde det som acceptabelt. Vi tyckte att vi har ju trots allt dimensionerat ankringsutrustningen för tuffa tag. Vi blev kvar här två dygn i väntan på att nordvinden skulle komma tillbaka. På eftermiddagen dag två mojnade vinden så det gick att ro in för en promenad och lite förrådskomplettering, vi skulle ju segla till Rio Grande på två dygn. När vi tog upp ankaret på morgonen visade det sig att kättingkroken hade rätat på sig en hel del trots dämpare

Pinheira - Piriapolis

Morgonens vädergribfil talade om nordliga vindar de närmaste fem dygnen med bra vindstyrka lite längre ut från kusten. Vi bestämde oss för att anta det budet och tog oss 20 nm ut från kusten innan vi vek söder ut för att segla de 550 nm direkt till Piriapolis.

Seglingen bjöd både på stiltje i början, relativt hård vind från norr som vred och gav oss först en fin slör och senare plattläns. Vinden mojnade något på kvällen dag tre för att bli nästan vindstilla med tät dimma på morgonen dag fyra när vi kom in i Rio de la Plata bukten. Dimma släppte först på kvällen när vinden starkt kom tillbaka alldeles före hamnangöring.

Tredje natten efter att vinden gått ner och sjön lagt sig något var det nästan tyst. Sjön bröt fortfarande här och där, men den höga ljudnivån från ett brötande hav och en ”framrusande”, ibland surfande båt, var borta. Björn satt vakt vid tretiden när plötsligt någon ropade ute i mörkret. Det var svagt månsken men havet lystes upp av intensiv mareld som lyste i alla små skumbrott runt om och i båtens kölvatten och bogsvall. Stirrandes ut i mörkret försökte vi begripa vad vi hörde. Efter en stund kom vi fram till att detta förunderliga och mäktiga ljud måste komma från valar. Vi hade hört om valsång, men att uppleva detta i kombination med månskenet och den enorma marelden var helt fantastiskt. Det är till stor del för såna här naturupplevelser som vi seglar.

Vi angjorde Piriápolis strax före kl 24 och togs emot på kajen av Perfectura Naval som tog vår zarpe från Brasilien och önskade oss välkomna till Piriápolis och Uruguay, sen var det bara och sova. Klart bekvämare än i Brasilien. Det var väldigt kul att träffa

likasinnade igen, vi hade tre veckor sen Rio bakom oss utan någon direkt kontakt med andra båtmäniskor. Visserligen har vi mailkontakt med flera båtar, men det ersätter inte fysik närhet. Här i Piriápolis hade vi stämt möte med Marcie och David från USA som vi tycker att vi redan känner sedan vi haft tät mailkontakt i snart ett år. Dom har gjort en säsong i Patagonien med sin Nine of Cupes och vi får en massa tips och får köpa flytande förtöjningslinor, dunkar och sjökort av dom inför Patagonien.

Vi möter nu våren för andra gången i år. Blommande syrenträd som luktar precis som vanlig syren. Jordgubbar och sockerärter säljs på marknaden. Uruguay är mycket mera Europa än Brasilien när det gäller både klimat, natur, dofter och invånare och verkar vara ett lätt land att leva i för oss nordbor, inte minst för att det är så glest befolkat.

Sjölejonen på betongkajen bredvid båten gör att man blir påmind om att vi inte är i Europa.

10 oktober 2006
Annika & Björn
S/Y Lindisfarne

Vi kommer att ligga här några veckor och fixa med båten inför nästa, mer utmanande etapp ner till Patagonien. På vägen dit ska vi bl a angöra Buenos Aires och Mar del Plata innan vi sedan styr söder ut mot Patagonien där vi tänker angöra Ushuaia nån gång i mitten på december.

Den södra hemisfärens sommar tänker vi sen ägna Beagle-kanalen och de södra delarna av Patagonien, för att mot hösten förmodligen segla tillbaka hit till Uruguay efter en mellanlandning på Falklandsöarna.

www.sailaround.info
sm6yxb@winlink.org
mail@sailaround.info

Tillverkning av båtdynor

Textila Båtinredningar HB

Tillverkar dynor för

Najad, Nordwest & Sweden Yachts.

**Gödebergsvägen 2-4, 437 34 Lindome
Tel. 031-99 15 80. textilaboat@telia.com**